

Γιώργος Μαυρογένης

Μόρτ Σεζόν (1972-77)

Γύρω στις δώδεκα τό βράδι
 τ'όσκαγε καί τό τελευταίο τράμ
 π' ἄφην' ἀπό ἕνα φανατικό κάθε φορά
 μπρός ἀπό τό μαγαζί
 πούχε δυό δάχτυλα σκόνη παντοῦ.
 Μέ μία γκαζόλαμπα στό παραμέσα
 κι ἕνα πορτατίφ ἀδύνατο στό παραέξω, μ' ἑφημερίδα.
 Γύρω στις δώδεκα τό βράδι.

Ἐμπαινε μέσα καί καθόταν ἕνας ἄλλος
 πούσφιγγε δάχτυλα χοντρά μέ τέχνη
 καθώς χτένιζαν
 τά τελευταία φτερά τοῦ παγωνιοῦ
 πάνω στό χρυσάφι.
 Σήκωνε τότε τό κεφάλι
 μέ τό δεξί τό μάτι κατακόκκινο
 πίσω ἀπ' τό φακό, σά νά χυνόταν
 ὅπως δυό δράμια λυωμένο χρυσάφι στό καλούπι.

Τά χρόνια ἐκεῖνα εἶτανε ὄλο φαρμάκια.
 Στίς ἐκκλησιές τῶν λεωφόρων μέ τά τράμ
 καί στίς ἄλλες τῶν συνοικιῶν
 εἶχ' ἕνα φῶς κίτρινο μέρα νύχτα
 σάν ἐκεῖνο πού βγαίνει κατά τή δύση
 ὕστερ' ἀπό μεγάλη καλοκαιριάτικη βροχή.
 Νωρίς τ' ἀπόγεμα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς
 ἔβγαιν' ὁ Χριστός τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ στούς δρόμους
 ζωγραφισμένος πάνω σέ πανί
 γιὰ νά τόν κλάψουν οἱ ἐπαγγελματίες.
 Ὁ καημένος

Τότε ἡ μάνα μου μ' ἀνέβαζε
 πάνω σέ ξύλινο σκαμνί
 φτιαγμένο πίσω ἀπ' τά τείχη
 μέ τούς σταυρούς καί μέ τά χρίσματα
 κι ἔβλεπα τήν περιφορᾶ καλύτερα
 μπρός ἀπ' τό μαγαζί...

ΚΗΠΟΣ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΕ ΠΙΑΝΣΕΛΕΣ

Στό μεταξύ ἡ ἴδια μέ πήρε καί μουδειξε
 τόν ἵπνο πού ἔπαιρνε φωτιά μέ μία δάδα
 καί τό θάνατο πού κρατοῦσε μιά σβησμένη
 καθώς ὁ ἕνας ἔσφιγγε τό χέρι τοῦ ἄλλου, σάν ἐραστής